

когато двама души пѣятъ, единиятъ ще образува правилень кржгъ, а другиятъ ще върви вълнообразно около него. Точкитѣ, въ които се прѣсичатъ двѣтъ движения, сж окултни тонове. Разбира се, това е сложна музика. Обаче всѣки отъ васъ може да пѣе, щомъ се вдѣхнови. Вие ще кажете: пѣнието не е за насъ. — Съгласень съмъ „Ние не сме за работа“. — Съгласень съмъ. „Ние не сме за ученици“. — Съгласень съмъ и на това. Питамъ ви: за какво сте тогава? „За пѣвци не сме“. Не, човѣкъ трѣбва да пѣе за себе си. Това да бжде правило за васъ. Останете ли самъ, пѣйте за себе си! Послѣ, трѣбва да бждете мислителъ пакъ за себе си. Учители, учете пакъ за себе си. Щомъ можешъ да пѣешъ за себе си, ще можешъ да пѣешъ и за другитѣ. Щомъ можешъ да мислишъ за себе си, ще можешъ да мислишъ и за другитѣ. Щомъ можешъ да учишъ за себе си, ще можешъ да учишъ и за другитѣ. Законътъ е такъвъ. Въ този законъ е смисълътъ. Вие започвате съ обратния законъ. Вие пѣете за хората, а не за себе си. Пѣете ли така, вие никога нѣма да се научите да пѣете. Пѣнието е вжтрѣшенъ законъ. Човѣкъ трѣбва да чувствува музиката въ душата си, за да може музиката да излѣзе отвжтрѣ навънъ. Азъ виждамъ у мнозина отъ васъ много добръ развити